

[Poul Møller.]

jeg, at vi ad denne mildere vej kan nå dette mål; ellers må vi se på problemet, når denne ordning har virket i nogle år.

Vi kan fra konservativ side ligeledes anbefale de ændringsforslag, der tilsigter en ensartet titulatur for sagførerstandens medlemmer. Vi gør det uden nogen begejstring og udelukkende for derigennem at tilkendegive, at det ikke er titelsnobberi eller særlig hengivenhed for den slags hensyn, som bestemmer vort standpunkt til opretholdelse af højesteretssagførerprøven. Vi ville nødig have, at hele diskussionen om lovforslaget skulle dreje sig om titulaturen, og derfor er vi villige til at være med til at indføre en ensartet betegnelse. Vi kan gøre det, så meget mere som sagførerstanden selv har bedt om en ensartet betegnelse og anset dette for en fordel. Der har været nogen uenighed om, hvilken betegnelse man så skulle vælge, sagfører eller advokat, men når sagførerne gerne vil kalde sig advokater, har vi ment det rimeligt at tage hensyn hertil og kalde dem advokater, hvorved vi også nærmer os nogle andre landes titulatur.

Det havde utvivlsomt været klogt, om flertallet var blevet stående ved en ordning, hvorved de fine, tiltrækkende titler var forsvundet og prøven til gengæld blevet bevaret. Det havde i hvert fald ligget helt på linje med det, som højesteret skrev til udvalget den 28. november 1957, en skrivelse, der er optrykt som bilag 6 til betænkningen, og hvori det hedder:

„For det første vil man gerne fremhæve, at det er prøven, som højesteret tillægger afgørende betydning ud fra retsplejemæssige hensyn, og ikke den til prøven knyttede betegnelse, højesteretssagfører. Man anser derfor retsplejens tarv for i det væsentlige at være behørigt varetaget, hvis man skulle gennemføre en ordning gående ud på, at prøven — i en lempet skikkelse — opretholdes som betingelse for almindelig møderet for højesteret, men at der fremtidig ikke knyttes nogen særlig betegnelse hertil.“

Det er det standpunkt, mine ændringsforslag er udtryk for. Vi skulle lade titulaturen blive ensartet, lade højesteretssagførertitlen forsvinde for fremtiden, men naturligvis således; at de, der har opnået

den gennem aflæggelse af højesteretssagførerprøven, stadig kan benytte den. I så tilfælde var det eneste motiv, nemlig de kollegiale hensyn inden for sagførerstanden, der i virkeligheden har ligget til grund for denne reform, blevet tilgodeset uden skade for de retsplejemæssige hensyn, som hidtil har ligget til grund for højesteretssagførerprøvens bevarelse, og som over for udvalget er blevet stærkt fremhævet fra flere sider. Jeg kan her henvide ærede medlemmer til betænkningen. Jeg kan henvide til bilag 6 i betænkningen, en henvendelse fra samtlige højesteretsdommere, som jeg lige har nævnt, og som understreger det uforvarlige i at ophæve højesteretssagførerprøven. Jeg kan henvide til de skrivelser, som er tilstillet udvalget fra de juridiske fakulteter ved Københavns og Århus' universiteter, og hvori man ligeledes går ind for prøvens bevarelse.

Jeg kan også henvide til det optryk af henvendelsen fra Højesteretsskranken, d. v. s. højesteretssagførernes forening, som findes i betænkningen. Højesteretssagførerne taler jo ikke her for deres egen lille Hassan; tværtimod må man se i øjnene, at den ordning, der nu gennemføres, vil være til fordel for de bestående højesteretssagførere — eller, de taber i hvert fald ikke ved, at højesteretssagførerprøven i fremtiden forsvinder. Men de har alligevel slået meget stærkt til lyd for, at man bevarer prøven.

En ordning med prøvens bevarelse og titlens afskaffelse er ligeledes blevet foreslået af 77 yngre sagførere, som har henvendt sig til folketingsudvalget. Disse yngre sagførere, som ikke er højesteretssagførere, betragter prøven som en fordel, fordi den giver de dygtigste af sagførerne en mulighed for at kvalificere sig. De frygter en ordning, der som den foreslåede vil give de gamle højesteretssagførere, dem, der er udnævnt inden den 1. juli 1958, et privilegium i forhold til deres yngre kolleger. Endvidere har et mindretal af Sagførerrådets bestyrelse — jeg tror ikke, jeg røber nogen hemmelighed ved at antyde, at dette mindretal er personificeret i rådets formand, højesteretssagfører, dr. jur. Bernt Hjejle — gjort sig til talsmand for en ordning, hvorved vi får en ensartet titulatur og bevarer højesteretssagførerprøven.

Der foreligger således en række sagkyn-